

TALE VED INDVIELSEN

AF KIRKEGARDEN I GETTYSBURG

For syvogfirsindstyve år siden skabte vore forfædre på dette kontinent en ny nation, undfanget i frihed og viet det princip, at alle mennesker fra fødslen er lige.

Vi står nu midt i en stor borgerkrig, som skal vise, om denne nation, eller nogen nation, den er skabt og indviet således, i længden vil kunne overleve. Vi er samlet her, på een af denne krigs store slagmarker. Vi er kommet for at indvie en del af slagmarken til et sidste hvilested for dem, der her gav deres liv, for at nationen kunne leve. At vi gør dette, er ubetinget ret og rigtigt.

Men i en højere forstand kan vi ikke indvie, kan vi ikke hellige, kan vi ikke velsigne dette stykke jord. De tapre mænd, levende som døde, der kæmpede her, har allerede indviet den, på så afgørende en måde, at det sletikke står i vor magt hverken at føje noget til eller trække noget fra. Verden vil ikke lægge stort mærke til, ejheller huske ret længe, hvad vi her siger, men aldrig vil den glemme, hvad de udrettede her. Langt snarere må vi, som lever, hellige os det ufuldendte hverv, som de, der kæmpede her, har fremmet så langt, så ædelt. Langt snarere må vi her hellige os den store opgave, som endnu ligger forude — således at de, som faldt med ære, kan øge vor hengivenhed for den sag, for hvilken de ydede det sidste, fulde mål af hengivenhed — således at vi her højt og helligt kan love, at disse døde ikke skal være døde forgæves — således at denne nation, ved Guds hjælp, må blive genfødt til frihed — og således at folkestyret, ved folket og for folket, ikke skal forgå fra jorden.

ABRAHAM LINCOLN.

Den 19. November, 1863.

Oversat af Frank Jæger